Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 11227/20
Дана 16.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Предрагом Батавељићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., чији је законски заступник директор ББ, кога заступа пуномоћник Ненад Манић, адвокат из Београда, Алексиначких рудара 39/16, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени царински поступак, ради поништаја решења број 483-00-1246/2019-39 од 11.05.2020.године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 16.09.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени царински поступак број 483-00-1246/2019-39 од 11.05.2020.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени царински поступак, да тужиоцу АА из ... плати трошкове управног спора у износу од 9.980,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд 02 број У/I-3588/2018 од 26.07.2019.године, као неоснована, а ставом другим диспозитива, одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Ожалбеним решењем од 26.07.2019. године, ставом I диспозитива, мењају се подаци у ЈЦИ УВ-4 број 1081 од 29.05.2012. године, ЦИ Пошта Београд, примаоца АА из ..., тако да исправно гласе: наименовање 01: рубрика 36 (повластица) – брише се: EU01B; рубрика 44 (приложене исправе) – брише се:(U04)(2564/0/12Ex/2012); рубрика 47 (стопа царине) 10,00; рубрика 47 (пореска основица)-135.162,03. Ставом II диспозитива, обавезује се царински дужник АА из ... на уплату износа од 11.599,50 динара (једанаестхиљадапетстотинадеведесетдевети50/100динара) на име накнадне наплате царинског дуга за робу стављену у слободан промет по ЈЦИ УВ-4 бр. 1081 од 29.05.2012. године, ЦИ Пошта Београд, од чега на име царине 9.830,00 динара и на име пореза на додату вредност 1.769,50 динара. Ставом III диспозитива, утврђује се да је царински дуг из става II диспозитива, наплаћен по решењу 02 број У/I-3236/2014 од 22.09.2014. године, из ког разлога се исти овим решењем неће наплатити, док жалба на ово решење не задржава извршење одлуке.

У тужби поднетој овом суду, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа из разлога прописаних чланом 24. став 1 тачка 1. и 4. и члана 24. став 2. Закона о управним споровима. Наводи да је Управни суд два пута поништавао решење туженог органа и то пресудом I-3 У 8163/15 од 03.11.2016. године, а потом пресудом I-1 У 2510/17 од 29.08.2018. године, али да из навода оспореног решења произлази да тужени орган није поступио по налогу Управног суда, односно да је поступио супротно обавези из члана 69. став 2. Закона о управним споровима, јер у оспореном решењу наводи да и даље остаје при ранијем становишту да изјава на фактури поднета уз предметну декларацију није технички исправан документ, те да се као доказ о пореклу робе није могао прихватити у поступку стављања робе у слободан промет по предметној ЈЦИ-УВ4 и да је Царинарница правилно поступила када је изменила податке у одговарајућим рубрикама предметне декларације, а тужиоца обавезала на уплату износа на име царине и мање плаћеног пореза на додату вредност. Чињенична основа за одлучивање у предметној управној ствари је записник Управе царина, Сектора за тарифске послове, Одсека за накнадну контролу бр. 148-08-038-02-143/3/2014 од 17.04.2014. године, али с обзиром да је у поступку утврђивања чињеничног стања од стране Одељења за накнадну контролу чињенично стање погрешно утврђено, сматра да је тужени орган био дужан да од стране наведеног органа захтева да сачини нови записник, међутим, првостепени орган то није учинио већ се поново обратио Одељењу за порекло робе које је у свом акту бр. 148-07-483-01-403/2/2019 од 22.07.2019. године поновило раније изнете разлоге у погледу техничке исправности документа о пореклу – изјаве на фактури коју је царинском органу поднео тужилац. Стога се не може прихватити закључак туженог да је у поновљеном поступку пред првостепеним органом поступљено у складу са примедбама из пресуде Управног суда у којем су преписане произвољне формулације из акта Одељења за порекло робе. Даље наводи да по схватању тужиоца изјава коју је извозник дао на спорној фактури испуњава услове прописане чланом 22. став 1. Протокола 3. Прилога IV Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице и Републике Србије, па је сагласно са тим требало признати преференцијални третман и робу увезену по предметној царинској декларацији оцаринити уз примену преференцијалне стопе. Цитирајући разлоге дате у образложењу оспореног решења због којих нису испуњени услови за признање преференцијалног третмана робе увезене по предметној декларацији наводи своје виђење језичког тумачења и значења речи које су на фактури исписане на немачком језику, наводећи да исте не сматра пресудним за пресуђење у

овој управној ствари. Позивајући се на члан 30. став 1. и 2. Протокола 3. Прилога IV сматра да се у конкретном случају ради о неколико словних грешака и изостављању једне речи из текста изјаве коју је извозник дао на фактури, која ни на који начин не може променити значење и смисао изјаве на фактури, правилном применом одредбе члана 30. Протокола 3. Прилога IV. Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице и Републике Србије, па се не може довести у сумњу исправност тако поднетог документа. Цитирајући члан 33. став 1., 3. и 5. Протокола 3 прелазног Споразума, наводи да се из предњег неспорно закључује да се једино провером преко земље извознице на несумњив начин може утврдити могу ли се конкретни производи сматрати производима са пореклом из Европске уније, па је тиме у целости потврђена теза тужилачке стране. Сматра да тужени орган није правилно применио пропис-прелазни Споразум о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице и Републике Србије („Сл. гласник РС“-међународни уговори, број 83/08), односно да је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, што оспорени акт чини незаконитим, те да би правилном применом цитираног прописа на неспорно утврђено чињенично стање тужиоцу требало признати право на преференцијални третман увезене робе. Како се у конкретном случају ради о правном питању, предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и призна право тужиоцу на преференцијални третман, па се роба увезена по фактури број 2564/0/12ex од 25.05.2012. године има оцаринити уз примену преференцијалне стопе царине. Тражио је трошкове спора и то за састав тужбе 30.000,00 динара и таксу на тужбу и одлуку суда по ТТ.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да, с обзиром да је тужени у односу на разлоге изнете у тужби већ донео оспорено решење, сматра да су наводи неосновани, те не види потребу за њиховим понављањем, а тим пре што је оспореним решењем на правилан начин утврђено чињенично стање и образложени сви разлози на којима је исто засновано. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списа предмета органа и образложења оспореног решења произлази да је на име тужиоца по ЈЦИ УВ-4 број 1081 од 29.05.2012. године ЦИ Пошта Београд стављена у слободан промет у наименовању 01 роба назива – ножеви (сечива) за обраду метала, сврстана у тарифни став 8208.10 00 00 00 Царинске тарифе, са стопом царине 2%, с обзиром да је у рубрици 36 уписана шифра (EU01B), а на основу изјаве на фактури број 2546/0/12EX од 22.05.2012. године. У поступку накнадне контроле, спроведене на основу члана 103. Царинског закона („Сл. гласник РС“, бр. 18/10, 111/12), тим за накнадну контролу Управе царина извршио је контролу правилности у вези спроведеног поступка царињења, односно у погледу примене преференцијалне стопе царине у складу са одредбама Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Републике Србије и Европске заједнице („Сл. гласник РС-

међународни уговори“, бр. 83/08), а о чему је сачинио записник број 148-09-038-02-143/3/2014 од 17.04.2014. године, на који је тужилац у остављеном року ставио примедбе, које нису прихваћене. Како је у поступку утврђено да изјава извозника о преференцијалном пореклу робе на фактури приложеној уз предметну ЈЦИ УВ-4 није исправно сачињена, јер су таксативно одређене речи неправилно написане, а једна реч недостаје, тако да изјава није сачињена у складу са чланом 22. и прилогом IV Протокола 3 Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима, првостепени орган је, налазећи да тужилац не поседује ваљан доказ о преференцијалном пореклу робе, те да се на робу стављену у промет по предметној декларацији не може применити нижа стопа царине, решењем 02 број У/I-3236/2014 од 22.09.2014. године изменио податке у наведеној рубрици предметне декларације и обавезао тужиоца да уплати утврђени износ на име мање плаћеног царинског дуга. Даље произлази да је првостепено решење од 22.09.2014. године поништено решењем другостепеног органа број 483-00-1389/2018-39 од 11.09.2018. године, које је донето у извршењу пресуде I-1 У 2510/17 од 29.08.2018. године, којој је претходио круг управног спора доношењем пресуде I-3 У 8163/15 од 03.11.2016. године.

Решавајући у поновном поступку, првостепени орган је, на основу раније утврђеног чињеничног стања и прибављеног мишљења о пореклу предметне робе од стране Одељења за порекло робе број 148-07-483-01-403/2/2019 од 22.07.2019. године нашао да реченица “текста изјаве о пореклу има више словних грешака”, и да је изостављена реч “erklärt” (изјављује), што, када се све узме у обзир, не може да се подведе под мање грешке, односно "текст изјаве" значајно одступа од прописане форме дате у прилогу IV Протокола 3 Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Републике Србије, са једне стране и Европске заједнице са друге стране („Сл. гласник РС“-међународни уговори, бр. 83/08), те да самим изостављањем речи “erklärt” “изјављује" извозник није изјавио да је предметна роба ЕУ порекла, утврдио да предметна роба не испуњава услове за примену Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Републике Србије, са једне стране и Европске заједнице са друге стране из разлога што “текст изјаве” не одговара тексту изјаве који је наведен у Прелазном споразуму. На основу утврђеног чињеничног стања и прописа наведених у образложењу ожалбеног решења, и то члана 16. став 1., 22. став 6., 25. и 30. став 2. Протокола 3 Прелазног Споразума о трговини и трговинским питањима између Републике Србије, са једне стране и Европске заједнице са друге стране, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења.

Решавајући по жалби тужиоца изјављеној на решење првостепеног органа од 26.07.2019. године, тужени орган је након увида у списе предмета, утврђеног чињеничног стања у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења и с позивом на члан 16. став 1., члан 18. став 1., члан 22. став 1., 2., 3., 4., 5. и 6., члан 25. и члан 30. став 1. и 2. Протокола 3 Прелазног Споразума о трговини и трговинским питањима између Републике Србије, са једне стране и Европске заједнице са друге стране („Сл. гласник РС-међународни уговори”, бр. 83/08), нашао да је првостепени орган у складу са чланом 103. став 5. Царинског закона („Сл. гласник РС“, бр. 18/10...10/16), правилно донео ожалбено решење, јер податак о преференцијалном пореклу робе који је пријављен у предметној царинској декларацији на основу изјаве на фактури, у којој нема изјаве да је предметна роба са пореклом ЕУ, представља нетачно пријављен податак у погледу робе, па због нетачно пријављеног податка у декларацији

о преференцијалном пореклу робе није правилно спроведен поступак стављања робе у слободан промет и обрачун и наплата царинског дуга. Даље је оценио да се не може применити члан 30. став 2. Протокола 3 Споразума, јер се у конкретном случају ради о томе, да поред грешака у куцању, изостављањем речи "erklärt" (изјављује), извозник није изјавио да је предметна роба ЕУ порекла, па је са разлога датих у образложењу, тужени орган оценио да је жалбу ваљало одбити као неосновану у смислу члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку.

Чланом 103. ставом 1. Царинског закона („Службени гласник РС", бр.18/10, 111/12) прописано је да царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту, а ставом 5. је прописано, ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царињења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, царински орган у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговорајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са ново утврђеним околностима.

Одредбом члана 30. Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице и Републике Србије, прописано је да проналажење мањих неслагања између изјава у доказу о пореклу и оних у документима који се подносе царинским органима у сврху обављања формалности за увоз производа неће ipso facto учинити доказ о пореклу неважећим и ништавим ако се исправно установи да тај документ заиста одговара достављеним производима. Ставом 2. је прописано да очите формалне грешке, попут куцаних, у доказу о пореклу неће бити разлог одбијања тог документа, ако те грешке нису такве да изазивају сумњу у тачност изјава датих у том документу.

По оцени Управног суда, а имајући у виду цитиране одредбе, разлози дати у образложењу оспореног и ожалбеног решења не могу се прихватити као правилни и на закону засновани. Наиме, првостепени орган је као разлоге за одлуку у диспозитиву навео то да "текст изјаве" не одговара тексту изјаве који је наведен у Прелазном споразуму, па је мишљења да се предметни "текст изјаве" сачињен на фактури не може сматрати валидним доказом о пореклу у смислу примене Прелазног споразума, а тужени орган је у образложењу оспореног решења, као разлог да је правилно првостепени орган донео ожалбено решење, навео да податак о преференцијалном пореклу робе који је пријављен у предметној царинској декларацији на основу изјаве на фактури, у којој нема изјаве да предметна роба са пореклом ЕУ, представља нетачно пријављен податак у погледу робе, па због нетачно пријављеног податка у декларацији о преференцијалном пореклу робе, није правилно спроведен поступак стављања робе у слободан промет и обрачун и наплату царинског дуга и оценио да се не може применити члан 30. став 2. протокола 3. Споразума, јер се у конкретном случају ради о томе да поред грешака у куцању, изостављањем речи "erklärt" (изјављује), извозник није изјавио да је предметна роба ЕУ порекла.

Међутим, да би царински орган предузео неопходне мере и донео одговарајућу одлуку да се неправилност исправи, ако је накнадном контролом декларације или накнадном контролом царињења, утврдио да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, по оцени

Управног суда дужан је да у образложењу одлуке да јасне разлоге, који податак у декларацији или поступку цариљења није тачан, односно који податак је требало да буде дат, а није дат тачно, и у чему се састоји нетачност тог податка или је тај податак непотпун и због чега, с позивом на пропис, јер је то услов за предузимање неопходне мере или доношење одговарајуће одлуке. Поред наведеног, а с обзиром на стање у списима у овој управној ствари, суд указује на члан 30. Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице и Републике Србије, којим је прописано да проналажењем мањих неслагања између изјава о доказу о пореклу и оних у документима који се подносе царинским органима у сврху обављања формалности за увоз производа неће учинити доказ о пореклу неважећим и ништавим, ако исправно установи да тај документ одговара достављеним производима, према којем су органи дужни да у случају мањих неслагања између изјава у доказу о пореклу и оних у документима који се подносе царинским органима у сврху обављања формалности за увоз производа, установе да ли документа достављена уз увезени производ одговарају достављеним производима, што у предметној управној ствари органи нису чинили.

Са наведених разлога, Управни суд је нашао да је првостепени и тужени орган доношењем ожалбеног и оспореног решења учинио повреду члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 18/16), према коме образложење решења, поред осталог мора да садржи и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, јер разлози дати у образложењу ожалбеног и оспореног решења не упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињену повреду правила поступка на коју му је указано овом пресудом, као и пресудама I-3 У 8163/15 од 03.11.2016. године и I-1 У 2510/17 од 29.08.2018. године и донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изложеног, налазећи да је закон повређен на штету тужиоца, Управни суд, је на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу досудио трошкове управног спора, и то за састав тужбе 9.000,00 динара по тарифном броју 42. став 1. у вези тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12, 99/20 и 37/21) и судску таксу на тужбу 390,00 динара и таксу на пресуду 590,00 динара и одлучио као у ставу II диспозитива. Суд није досудио тужиоцу

трошкове управног спора за разлику до опредељених 30.000,00 динара за састав тужбе, јер тражени износ није у складу са напред наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 16.09.2022. године, I-1 У 11227/20

Записничар
Предраг Батавељић, с.р.

Председник већа-судија
Олга Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ